

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **Č. I. k.**
sídlem L. 14, X O.

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 421/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2021, č. j. 8078/1.30/20-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Oblastní inspektorát práce pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 4. 11. 2020, č. j. 9720/3.30/20-11 uznal žalobkyni vinnou spácháním přestupku podle § 140 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a uložil jí pokutu ve výši 15 000 Kč. Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že dne 31. 9. 2019 uveřejnila na svém veřejně dostupném facebookovém profilu nabídku volné pracovní pozice ve znění: „Nabídka práce, K. Č. I. k. se sídlem L. 2, P. 5, hledá administrativní pracovníci – asistentku revizní komise na plný pracovní úvazek (...)“, čímž porušila zákaz diskriminace, jelikož uvedená nabídka zaměstnání měla diskriminační charakter z hlediska pohlaví.

2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že opravil počátek běhu lhůty k zaplacení pokuty, a ve zbytku jej potvrdil.
3. Krajský soud rozsudkem ze dne 30. 11. 2022, č. j. 60 Ad 2/2021-27, žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek však ke kasační stížnosti žalované zrušil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 13. 8. 2024, č. j. 9 Ads 174/2023-27, a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

4. Žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného. Ten podle žalobkyně neprokázal, že by prostřednictvím inzerátu došlo k diskriminačnímu jednání a že podmínkou k přijetí do zaměstnání bylo konkrétní pohlaví uchazeče. Ze slov „*pracovnice*“ či „*asistentka*“ nelze diskriminaci takto zjednodušeně dovodit, zvláště pokud žalobkyně při místním šetření poskytla odpovídající součinnost a vyjádření. Jednalo se o pochybení formálního charakteru napravené ještě před samotným zahájením kontroly, takže bylo namístež během kontroly žalobkyni nanejvýš upozornit, nebylo třeba ji sankcionovat. Žalovaný neprokázal naplnění formální ani materiální stránky diskriminačního jednání, tedy skutečnost, že pokud by se o předmětnou pracovní pozici ucházel muž, byl by odmítnut z důvodu svého pohlaví, a nikoliv na základě věcných kritérií. Z žádného podkladu ve spise nevyplývá, že by žalobkyně popírala skutečnost, že by byl dostatečně schopnou osobou pro výkon administrativního asistenta revizní komise Č. muž. Dovožovat, že uvedením ženského rodu do inzerátu na pozici, kterou obvykle zastávají spíše ženy, by byli všichni muži vyloučeni z možnosti přihlásit se na danou práci, je absurdní a spekulativní.
5. Skutečnost, že se na inzerát žádný muž nepřihlásil, nelze podle žalobkyně vnímat jako důsledek v něm uvedeného požadavku. Tvrzení žalovaného, že počet osob, které byly od ucházení se o dotyčnou pracovní pozici formulací inzerátu zcela odrazeny, nemusel být malý s ohledem na všeobecnou známost profilu žalované a jeho návštěvnost, je ničím nepodložená spekulace. Žádný mužský kandidát se do výběrového řízení nepřihlásil ani poté, co byl na stránkách volnamista.cz umístěn inzerát obsahující v textu mužský i ženský rod. Stejně tak je spekulativní hodnocení předmětného deliktu jako závažného s odůvodněním, že předmětné jednání deformuje pracovní trh a způsobuje diskriminovaným uchazečům psychické následky.
6. Dále žalobkyně uvedla, že vyjadřovat se pouze v jednom rodě, typicky v mužském, je obvyklé i v právních předpisech. Vyžadování otrockého použití obou rodů v každém dokumentu je podle ní politováníhodným Ústavním soudem kritizovaným přepjatým formalismem, zvláště pokud měli být diskriminováni muži, ač obecně se při zaměstnávání poukazuje spíše na diskriminaci žen.
7. Závěrem žalobkyně žalovanému vytkla, že se věnuje formalistickým řízením, namísto plnění svých základních povinností, např. provádění kontrol pracovněprávních podmínek lékařů v nemocnicích.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný požadoval zamítnutí žaloby, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí. Nad jeho rámec dodal, že konkrétní počet osob, které byly od ucházení se o volnou pracovní pozici zcela odrazeny, nelze z objektivních důvodů určit. Nejedná se tedy o spekulaci, nýbrž o

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

logický vývod – principem sociální sítě, v níž žalobkyně nabídku zaměstnání umístila, je právě zobrazování příspěvků jejím uživatelům, tudíž vzhledem k všeobecné známosti profilu žalobkyně nemá žalovaný důvod se domnívat, že snad předmětný příspěvek nebyl zobrazen větším počtem osob. Ostatně zákon o zaměstnanosti žádnou kvantifikaci předmětného jednání nevyžaduje. Argumentace pojmy užívanými v právních předpisech není přiléhavá, neboť zákonodárce užívá mužského rodu jako tzv. generického maskulina, který je míněn jako neutrální z hlediska rodu biologického. Žalobkyně ale použila rod ženský. Rozhodnutí není přepjatě formalistické, žalobkyně své jednání bagatelizuje, skutečnost, že diskriminovány nebyly ženy, nýbrž muži, závažnost jejího jednání nesnižuje.

C) Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a za podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.

Formální stránka přestupku

10. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je přestupek *společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*. Formální stránka přestupku je označení pro souhrn v zákoně uvedených znaků, které charakterizují objekt, objektivní stránku, subjekt, subjektivní stránku a protiprávnost konkrétního přestupku.
11. Podle § 4 odst. 2 zákona o zaměstnanosti *[p]ři uplatňování práva na zaměstnání je zakázána jakákoliv diskriminace. Právo na zaměstnání nelze občanovi odeprýt z důvodu pohlaví, sexuální orientace, rasového nebo etnického původu, národnosti, státního občanství, sociálního původu, rodu, jazyka, zdravotního stavu, věku, náboženství či víry, majetku, manželského a rodinného stavu a vztahu nebo povinností k rodině, politického nebo jiného smýšlení, členství a činnosti v politických stranách nebo politických hnutích, v odborových organizacích nebo organizacích zaměstnavatelů; diskriminace z důvodu těhotenství, mateřství, otcovství nebo pohlavní identifikace se považuje za diskriminaci z důvodu pohlaví*.
12. Podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti *[ú]častníkům právních vztahů vznikajících podle tohoto zákona je zakázáno činit nabídky zaměstnání, které mají diskriminační charakter*.
13. Podle § 140 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti *[p]rávníká osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že poruší zákaz diskriminace nebo nezajistí rovné zacházení podle tohoto zákona*.
14. Mezi účastníky je nesporné, že žalobkyně dne 31. 1. 2019 uveřejnila na svém facebookovém profilu inzerát výše uvedeného znění, tj.: „*Nabídka práce, K. Č. l. k. se sídlem L. 2, P. 5, hledá administrativní pracovníci – asistentku revizní komise na plný pracovní úvazek [...]*“, přičemž další část inzerátu obsahovala tyto požadavky na uchazeče: ukončené středoškolské vzdělání, dobrá znalost práce na PC, samostatnost a spolehlivost.
15. Krajský soud v předchozím rozsudku shledal důvodnými námitky žalobkyně proti závěru žalovaného, že předmětná nabídka zaměstnání byla diskriminační. Veden snahou posuzovat předmětnou nabídku jako celek krajský soud konstatoval, že v ní byl užit ženský rod pouze při označení nabízené pozice, což i s ohledem na historický kontext nazval limitně přípustnou vyjadřovací zkratkou, zatímco v požadavcích na uchazeče se již vazba na

konkrétní pohlaví nenacházela, a tudíž podle něj tato nabídka jako celek diskriminační povahu neměla.

16. S tímto závěrem se však neztotožnil NSS, který krajskému soudu naopak vytkl, že nepřipustně odlišil název pracovní pozice od zbytku textu pracovní nabídky, tj. že nabídku jako celek neposuzoval. V odst. 22 a 23 kasačního rozsudku NSS uvedl, že z povahy předmětné nabídky je zřejmé, že název nabízené pracovní pozice označuje za vhodné uchazeče pouze ženy, přičemž tuto skutečnost nemohou následně zhojit neurčitě formulované požadavky na uchazeče, u kterých jakákoliv jiná formulace nepřipadá v úvahu. Označení „*administrativní pracovnice – asistentka revizní komise*“ podle NSS zjevně evokuje, že nabízená pozice je určena výhradně pro ženské pohlaví, a jednání žalobkyně bylo způsobilé a priori ovlivnit úvahu potenciálních uchazečů – mužů – o nabízenou pozici, a to tak, že po seznámení se s obsahem inzerátu ztratili o tuto pozici zájem, přestože podle NSS neexistuje žádný logický ani věcný argument, proč by pozici „*administrativní pracovník/ce – asistent/ka revizní komise*“ nemohla z její povahy vykonávat osoba mužského pohlaví. Kasační soud tak dospěl k závěru, že žalobkyně uveřejnila nabídku zaměstnání mající diskriminační charakter, konkrétně diskriminující uchazeče mužského pohlaví, tj. porušila § 12 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, čímž naplnila formální stránku zkoumaného přestupku.
17. Jelikož je tímto názorem krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán, nezabýval se již opětovně jednotlivými dílčími argumenty, jimiž žalobkyně v žalobě brojila proti závěru o naplnění formální stránky přestupku a v tomto ohledu krajský soud zcela odkazuje na kasační rozsudek NSS. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že jednání, které je znakem skutkové podstaty přestupku, za něž byla žalobkyně pokutována, tj. porušení zákazu diskriminace ve smyslu § 140 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, bylo ve výroku správního orgánu I. stupně konkretizováno jako rozpor s § 12 odst. 1 písm. a) v návaznosti na § 4 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Žalobní námitka, že žalovaný neprokázal skutečnost, že pokud by se o předmětnou pracovní pozici ucházel muž, byl by odmítnut z důvodu svého pohlaví, a nikoliv na základě věcných kritérií, je tudíž lichá, neboť znakem skutkové podstaty přestupku bylo v posuzovaném případě jednání v podobě „činění nabídky zaměstnání, která má diskriminační charakter“, nikoli samotné hodnocení uchazečů o zaměstnání pomocí diskriminačního kritéria, tedy porušení povinnosti při výběru osob, které se na základě nabídky o volné pracovní místo ucházely. Totéž, jen jinými slovy, ostatně vysvětlil žalovaný žalobkyni k obsahově stejné námitce v posledním odstavci str. 5 napadeného rozhodnutí.
18. Tvrzení žalobkyně, že z žádného podkladu ve spise nevyplývá, že by popírala schopnost muže k výkonu pracovní pozice administrativního asistenta, je sice pravdivé, avšak i zcela irelevantní, neboť správní orgány žalobkyni nevytýkaly, že by se takového popírání dopustila.

Materiální stránka přestupku

19. Aby mohl být určitý protiprávní čin kvalifikován jako přestupek, je nutné, aby nejen vykazoval v zákoně uvedené znaky skutkové podstaty přestupku, nýbrž je současně třeba, aby se zároveň jednalo o čin společensky škodlivý (tzv. materiální stránka přestupku).
20. Krajský soud se v předchozím rozsudku námitkou, že žalovaný neprokázal tzv. materiální stránku přestupku, podrobně nezabýval, toliko konstatoval, že odvozoval-li žalovaný materiální stránku od té formální, která naplněna nebyla, nebyla logicky naplněna ani

stránka materiální. Tento závěr však již s ohledem na výše uvedené neobstojí, a proto NSS uložil krajskému soudu se v dalším řízení zabývat tím, zda byla v nyní projednávané věci naplněna i materiální stránka přestupku.

21. Naplnění materiální stránky deliktu může být často předmětem pouze implicitního posouzení ze strany správního orgánu. Je-li ovšem tato otázka s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti nebo konkrétní námitky účastníka řízení sporná, musí se jí správní orgán zabývat explicitně. To v posuzovaném případě správní orgány učinily. Správní orgán I. stupně vyhodnotil jednání žalobkyně jako velice závažné porušení jejích povinností. Zákaz diskriminace při přijímání do zaměstnání označil za zcela zásadní, neboť jsou-li podle něj fyzické osoby limitovány ve výběru zaměstnání diskriminačním jednáním potenciálních zaměstnavatelů, nemůže dojít k uplatňování ani ostatních zásad a principů z oblasti rovného zacházení. Dále při úvahách o závažnosti posuzovaného činu správní orgán I. stupně uvedl, že předmětným protiprávním jednáním dochází k deformaci trhu práce, že žalobkyně znemožnila svou diskriminační nabídkou rovné uplatnění všech uchazečů o zaměstnání a že požadavek na konkrétní pohlaví uchazeče mohl u diskriminovaných osob vyvolat řadu negativních následků, jelikož dochází k vytváření sociálně rozdílného postavení, jenž může ve svém důsledku plodit další sociální vyloučení nejen v pracovních, ale i dalších životních situacích, a v neposlední řadě způsobuje diskriminace diskriminovaným osobám následky psychické, jelikož porušování důstojnosti diskriminovaného člověka má vliv na jeho sebeúctu a sebehodnocení. Počet osob, jež byly od ucházení se o předmětnou pracovní pozici zcela odrazeny, neboť se s ohledem na požadavek žalobkyně vůbec výběrového řízení nezúčastnily, nelze podle správního orgánu I. stupně z objektivních důvodů přesně určit, avšak s ohledem na všeobecnou známost internetového facebookového profilu a jeho velkou návštěvnost, lze podle něj usuzovat, že nemusel být malý.
22. Žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí k naplnění materiální stránky přestupku uvedl s odkazem na judikaturu, že obviněný porušením zákonné povinnosti (zde činit pouze pracovní nabídky, jež nemají diskriminační charakter) v běžně vyskytujících se případech (což dle žalovaného tento případ je) naplní i materiální stránku přestupku, přičemž v posuzované věci nenastala žádná významná okolnost, která by naplnění materiální stránky přestupku vyloučila. Dále žalovaný vyloučil, že by se jednalo jen o nedostatek zcela formálního rázu, neboť je podle něj právě formulace požadavků zaměstnavatele nabízejícího volnou pracovní pozici zpravidla rozhodující pro to, zda se konkrétní uchazeč vůbec bude o konkrétní pracovní pozici ucházet, přičemž usoudí-li uchazeč z formulace pracovní nabídky, že některému požadavku nevyhovuje, jeho zájem o ni jistě nebude tak intenzivní, bude-li vůbec nějaký. S odkazem na argumentaci správního orgánu I. stupně dále žalovaný vyzdvihl, že v důsledku jednání žalobkyně byla určitá skupina osob bez relevantního důvodu z možnosti ucházet se o předmětnou pracovní nabídku vyloučena. Shodně se správním orgánem I. stupně žalovaný uzavřel, že společenská škodlivost jednání žalobkyně byla vysoká a jeho následky závažné a pro společnost negativní a nebezpečné.
23. Ze shrnuté argumentace správních orgánů je zjevné, že se otázkou materiální stránky přestupku podrobně zabývaly. Předně je třeba uvést, že žalovaný zcela správně poukázal na judikaturní závěr, že v obvyklých situacích je materiální stránka přestupku naplněna již naplněním stránky formální, a jen ve výjimečných a zvláštních situacích tomu tak být nemusí. Obecně lze totiž vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, „*naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k*

naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek“ (rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, č. 2011/2010 Sb. NSS, tehdy ještě ve vztahu k zákonu č. 200/1990 Sb., o přestupcích, obdobně však i ve vztahu k zákonu č. 250/2016 Sb. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 As 173/2020 - 32, body 57-58).

24. Správný je pak podle krajského soudu i závěr žalovaného, že se posuzovaný případ z hlediska míry společenské škodlivosti nijak nevymyká typovým případům. Zakazuje-li § 12 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti činit nabídky zaměstnání, které mají diskriminační charakter, pak učinění nabídky zaměstnání obsahující požadavek na výlučně ženské pohlaví uchazečů, je typickým příkladem naplnění formálního znaku skutkové podstaty přestupku podle § 140 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Krajský soud se přitom ztotožňuje s žalovaným v tom, že se v posuzované věci k okolnostem jednání, jež naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, nepřidružily žádné další významné okolnosti, které by vyloučily, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. A ani v žalobě žalobkyně žádné okolnosti způsobily snížit společenskou škodlivost jejího jednání neoznačila, nýbrž námitku nenaplnění materiální stránky přestupku spojila výslovně jen s tvrzením, že žalovaný neprokázal skutečnost, že pokud by se o předmětnou pracovní pozici ucházel muž, byl by odmítnut z důvodu svého pohlaví, a nikoliv na základě věcných kritérií, což je, jak již soud uvedl výše, námitka zcela lichá. Postačí-li totiž k naplnění skutkové podstaty již samotné učinění nabídky zaměstnání diskriminačního charakteru bez nutnosti dalšího (tj. faktického) diskriminačního jednání, nemůže fakt, že (by) žalobkyně žádného muže z výběrového řízení a priori nevyloučila, jakkoli snižovat společenskou škodlivost sankcionovaného jednání.
25. Jak uvedl NSS v již citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 5 As 104/2008, okolnostmi, které snižují společenskou škodlivost, mohou být *„význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutí“*. Jestliže ale NSS v kasačním rozsudku vytknul krajskému soudu, že nerespektoval jeden z nejdůležitějších cílů zákona o zaměstnanosti – eliminaci nerovného zacházení, mj. i z hlediska pohlaví, k uchazečům o zaměstnání, a že byl jeho závěr v rozporu s úmyslem zákonodárce sankcionovat diskriminační nabídky práce, nelze vůbec uvažovat o tom, že by v posuzovaném případě význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, mohl společenskou škodlivost jednání žalobkyně snižovat. Stejně tak společenskou škodlivost jednání žalobkyně nemůže snižovat způsob provedení přestupkového jednání, neboť žalobkyně zveřejnila předmětnou nabídku zaměstnání na internetu, na svém veřejně přístupném facebookovém profilu, čímž významně zvýšila možný dosah této nabídky, oproti např. situaci, pokud by ji vyvěsila jen na dveře do svého sídla. Žalobkyně v této souvislosti označila za ničím nepodloženou spekulaci tvrzení žalovaného, že počet osob, které byly od ucházení se o dotyčnou pracovní pozici formulací inzerátu zcela odrazeny, nemusel být malý s ohledem na všeobecnou známost profilu žalované a jeho návštěvnost. Avšak jakkoli lze přisvědčit žalobkyni, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně ve svých rozhodnutích nepodpořil své tvrzení žádnými daty o skutečné úrovni návštěvnosti facebookového profilu žalované v posuzovaném období, je

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

třeba zdůraznit, že správní orgán I. stupně jednoznačně formuloval tento závěr jen jako domněnku a z jeho rozhodnutí nevyplývá, že by právě tuto okolnost považoval pro naplnění materiální stránky přestupku za stěžejní. Relevantní protiargument k domněnce správního orgánu I. stupně by snad mohlo být doložené tvrzení, že v rozhodném období nebyl předmětný facebookový profil žalobkyně vůbec uživateli navštěvován a předmětná nabídka zaměstnání zobrazována, což ale žalobkyně netvrdí. Rozhodně však nesvědčí o nesprávnosti domněnky správního orgánu I. stupně tvrzení žalobkyně, že se do výběrového řízení na předmětnou pozici nepřihlásil žádný muž ani po zveřejnění „řádné“ pracovní nabídky na portálu www.volnamista.cz. Tyto dvě skutečnosti totiž nemají jakoukoli kauzální souvislost. Stejně tak není žalobkyně logicky s to nijak doložit svůj názor, že nepřihlášení žádného muže na předmětnou nabídku zaměstnání nebylo důsledkem v něm uvedeného diskriminačního požadavku. Naopak za relevantní faktor pro posouzení závažnosti jednání žalobkyně a jeho potenciálních následků lze podle krajského soudu považovat i (správními orgány výslovně neakcentovanou) nikoli zanedbatelnou dobu více než jednoho měsíce, po kterou byla předmětná nabídka zaměstnání zveřejněna.

Ostatní námítky

26. Konstatování žalobkyně, že bylo namístě ji během kontroly nanejvýš upozornit a nikoli trestat, nelze podle krajského soudu považovat za řádně uplatněný žalobní bod. Správní orgán I. stupně podrobně při úvaze o druhu a výši trestu ve svém rozhodnutí zdůvodnil, proč s ohledem na závažnost předmětného činu a potřebu generální prevence nebylo možné upustit od potrestání ani sankcionovat žalobkyni např. pouhým napomenutím, s čímž se ztotožnil i žalovaný, přičemž žalobkyně v žalobě konkrétně neuvedla, v jakém ohledu je tato správní úvaha nezákonná.
27. Závěrem, stejně jako v předchozím rozsudku, krajský soud uvádí, že žalobkyní namítané neplnění povinností žalovanou na úseku kontroly pracovních podmínek lékařů a sester nemá pro posouzení správnosti napadeného rozhodnutí jakoukoliv relevanci, a proto se jím nezabýval.

D) Závěr a náklady řízení

28. Jelikož krajský soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nelze** podat kasační stížnost. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 11. září 2024

JUDr. Michal Jantoš v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.